

Caps de cargol sense closca!

Sense esperar ni a la mitja part ni a acabar, la tia Tere de sotamà ens anava passant el material

Foto: Ajuntament de Vacarisses

La tia Tere era tota petitona. Als onze anys -1934- es va cremar bona part del cos perquè amb gasolina treia taques d'un trajo, i la van cridar o qualsevol altra cosa que la fes distreure i moure i corrents va passar vora el foc de la cuina i les flames van anar a trobar els vapors de la benzina amb aquella absència absoluta de seny del foc. I va quedar per sempre petitona de cremada, i tenia les cametes febles i tortes com branques de figuera.

En la vida d'ara els nens i les nenes fan moltes activitats per conjurar possibles mancances que els puguin esguitarrar per sempre l'existència i esterilitzar-los de felicitat, activitats per evitar que de grans hagin d'acceptar humiliacions quan vagin a comprar al súper: *No et vas tirar mai amb tirolina, pringat!* I està bé. Perquè d'aquesta manera adquireixen la ceguesa que cal per entendre la futilitat dels detalls i les coses esquifides i escadusseres, i mentre els pares i les mares puguin apuntar-los a nedar entre tonyines no caldrà que es trenquin les banyes per executar insignificances com ara posar un caramel a la butxaca de la bata un dilluns per dir que comencis

una setmana ben dolça.

Però quan la vida és simplement tranquil·la, les festes s'esdevenen només si hi ha petites modificacions en la línia dels dies. I a nosaltres ens passava la tarda del 25 de desembre, que anàvem a veure els Pastorets amb la tia Tere.

Encabat de dinar, com que ja anàvem mudats la mamà només ens refeia al Quim la clenxa i a mi la cua, i a les quatre en punt trucava a la porta la tia Tere. A nosaltres no ens deixaven obrir, però sí que podíem córrer fins a la porta i esperar fins que la baba o la mamà desvelessin el misteri. Demanar qui és qui és qui és, no, que no ho podíem fer. Poc misteri, però, la tarda de Nadal.

La tia Tere es posava de vint-i-un botons, que volia dir, sobretot, un visó petit i esgarriós al voltant del coll que amb la boqueta s'agafava el tros últim de cos i li penjava la cua. El pitjor eren les ungles i com punxava el conjunt quan ens feia petons. I l'olor, que es posava muguet i el color dels llavis, que estrany veure'ls-hi pintats, i m'agafava de bracet mentre anàvem cap al Socialet i els nens, el Quim i els meus dos cosins, feien l'animal per la Font Vella i ella sabia segur que no prendrien mal.

La mamà li hauria donat una bosseta amb quatre brioixos de La Lyonesa amb mantega i pernil dolç per a la mitja part i ella, a banda, hauria portat al bolso talls de coca de La Montserratina que farien olor de flors petites i blanques per de cara a l'acte tercer, *No sents, Jeremies meu, quins cants més bonics?*

En plena obra, sense esperar ni a la mitja part ni a acabar, la tia Tere de sotamà ens anava passant el material i jo em moria de vergonya -xit!, té, nena, nena, té, neeena!-, tota la que no tenien els tres nens, que engolien el que fos mentre n'hi hagués, i jo mirava de salivar just la mica per lubricar gola i no haver de morir escanyada en una tarda tan assenyada.

M'encantaven les botes negres de Satanàs i els cops de peu que hi feia i la tonada enrabiada de les fúries de l'infern i sobretot l'espasa ondulada i encesa amb foc autèntic de Sant Miquel, *No intentis tal sacrilegi* -que Satanàs se n'anava cap a calar foc al Fill de Déu- / *perquè seràs derrotat. / Les flames amb què voldries / calcinar el sagrat Portal / no faran més que augmentar-ne / la fulgència rutilant.*

A fora ja ens hi esperaven el papà i la mamà, que s'haurien pelat de fred perquè la funció sempre acabava acabant més tard del que comptaven, però somreien de veure'ns altra vegada sortir del Socialet pel carrer del Racó i tornant a imitar amb excitació el quequeig del Jeremies barrejat amb els balls de les fúries de l'infern i els renecs de Llucifer. Fet i fet, no tan lluny d'anar a buscar les criatures a l'aeroport després de passar l'agost de colònies a Glasgow.